

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 34/2010-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., pre namietané porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 32662/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti D., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. decembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti D., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., pre namietané porušenie jej základného práva na inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) vo veci vedenej pod sp. zn. 32662/2009.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«Sťažovateľ podal na MS SR žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti zo dňa 5. októbra 2009. Porušovateľ mi listom zo dňa 5. 11. 2009 oznámil, že MS SR už neprešetruje vybavenie sťažnosti, lebo vybavovanie sťažnosti je dvojstupňové, a preto niet opory v zákone, aby ministerstvo spravodlivosti prešetřilo postup podpredsedu KS KE.

S takýmto tvrdením porušovateľa nesúhlasím a podotýkam na rozhodnutie Ústavného súdu v našej inej právnej veci sp. zn.: I. ÚS 416/08 zo dňa 10. 12. 2008 na str. -11- prvý odsek „Ústavný súd na záver poznamenáva, že ďalším dôvodom odmietnutia sťažnosti je jej neprípustnosť, pretože sťažovateľka nevyužila možnosť nápravy ňou tvrdeného protiprávneho stavu postupom uvedeným § 67 ods. 1 pís. c) zák. o súdoch, t. j. nepožiadala Ministerstvo spravodlivosti SR o prešetřenie vybavenia jej sťažnosti predsedom krajského súdu.“

Podotýkam, že išlo o sťažnosť na ten istý prípad postupu súdu na priedahy v konaní iného súdu.

Namietam porušenie svojho práva, ktoré mi vyplýva z čl. 46 ods. (1) právo na inú právnu ochranu.

Budem konkrétny: Domáham sa práva uvedeného v čl. 46 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy SR... len v medziach zákona, ktorý tieto ustanovenia vykonáva. ... Sťažovateľ sa domáhal v patričnom rozsahu a zákonom ustanoveným postupom na orgáne príslušnom na jej poskytnutie.

Z § 67 zák. č. 757/2004 Z. z. vyplýva pre porušovateľa:

Prešetřenie vybavenia sťažnosti

(1) Ak je sťažovateľ toho názoru, že sťažnosť, ktorú podal na príslušnom orgáne súdu, nebola ním riadne vybavená, môže požiadať do 30 dní od doručenia odpovede, s ktorou nie je spokojný,

a) predsedu krajského súdu o prešetřenie vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu,

b) ministerstvo o prešetřenie vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu a predsedom Špecializovaného trestného súdu.

Ak zákon ustanovuje orgánu príslušnému na vybavenie sťažnosti jej prešetřenie, z § 67 pís. b) cit. zák. vyplýva porušovateľovi povinnosť ju prešetřiť.

Z ústavnoprávneho imperatívu čl. 2 ods. (2) Ústavy SR vyplýva povinnosť orgánu ktorý prešetruje sťažnosť, dodržať zákon.

Preto neobstojí alibizmus porušovateľa odkazujúc na dvojstupňové konanie a tak sa eliminovať z povinnosti k zodpovednosti za prešetrenie sťažnosti.

Pritom výkladové stanovisko k zákonu prináleží všeobecnému súdu konkrétne plénu Najvyššieho súdu SR aj zjednocovacie stanoviská...»

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo D. a. s. podľa čl. 46 ods. 1 na inú právnu ochranu Ústavy Slovenskej republiky, bolo porušené.

2. Vracia vec Ministerstvu spravodlivosti SR č. 32662/2009 na ďalšie konanie.

3. Ministerstvo spravodlivosti SR je povinné zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M. K. - advokáta v celkovej sume 292,38 € (dvestodeväťesiatdva eur) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podstatou námietok sťažovateľky bolo vyjadrenie nespokojnosti s vybavením jej „žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti“ ministerstvom spravodlivosti, čím malo byť porušené jej základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z pripojeného oznámenia o odložení podania ministerstva spravodlivosti č. 32662/2009-51 z 5. novembra 2009 vyplýva, že sťažovateľka sa svojím podaním z 5. októbra 2009 domáhala, aby ministerstvo spravodlivosti podľa ustanovenia

§ 67 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prešetrilo vybavenie jej sťažnosti na prietahy v konaní.

Ministerstvo spravodlivosti v tomto oznámení uviedlo:

Z predmetnej žiadosti je zrejmé, že ste podali sťažnosť z 9. júla 2009 na prietahy v konaní Okresného súdu Michalovce vedenom pod sp. zn. 20C/107/2006. Keďže ste sa nestotožnili s výsledkom vybavenia tejto sťažnosti predsedom uvedeného okresného súdu, podali ste sťažnosť predsedovi Krajského súdu v Košiciach o prešetrenie tohto vybavenia podľa § 67 ods. 1 písm. a) zákona o súdoch.

Stanovisko predsedu príslušného krajského súdu je v takomto prípade konečné a nepodlieha už prešetreniu ministerstvom spravodlivosti. Ministerstvo spravodlivosti prešetruje postup predsedu krajského súdu pri vybavení sťažnosti podľa § 67 ods. 1 písm. b) zákona o súdoch, týkajúcej sa konania, v ktorom krajský súd konal ako súd prvého stupňa ako odvolací súd.

Z uvedeného vyplýva, že prešetrovanie vybavovania sťažností na postup súdov podľa zákona osudoch je dvojstupňové, a preto niet opory v zákone, aby ministerstvo spravodlivosti prešetrilo postup podpredsedu Krajského súdu v Košiciach, ktorý Vašu žiadosť vybavil listom číslo Spr. 120/09 zo 7. septembra 2009.

Vzhľadom na to, ministerstvo spravodlivosti Vašu žiadosť z 5. októbra 2009 ako bezpredmetnú bez ďalšieho opatrenia odkladá so zreteľom na neexistenciu zákonného dôvodu na jej meritórne vybavenie.“

Ústavný súd zistil, že ministerstvo spravodlivosti venovalo podaniu sťažovateľky primeranú pozornosť a postupovalo pritom spôsobom súladným so zákonom, nezasiahlo negatívne do podstaty jej základného práva, nezmarilo jeho zmysel, a preto ho ani nemohlo porušiť. Skutočnosť, že obsah odpovede ministerstva spravodlivosti nebol totožný s právnymi názormi a predstavami sťažovateľky, ešte neznamená, že došlo k porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súčasnosti na ministerstve spravodlivosti neprebíha žiadne konanie, ktoré požíva ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z doterajšej judikatúry, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy predstavuje primárne východisko pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany a na základe toho ho možno považovať aj za základ ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Zároveň podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o tejto ochrane ustanoví zákon, resp. v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy je možné domáhať sa základných práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. IV. ÚS 142/07, IV. ÚS 165/07).

Z uvedeného teda vyplýva, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom orgáne, pričom je povinnosťou tohto orgánu postupovať spôsobom súladným so zákonom a zabezpečiť ochranu práv v požadovanej kvalite. Je teda potrebné, aby orgány verejnej moci reagovali relevantným spôsobom na jednotlivé návrhy, podania či sťažnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a aby sa týmito podaniami dôkladne zaoberali. Ústavný súd je toho názoru, že takýto orgán by mohol porušiť základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vtedy, ak by podanie sťažovateľa ignoroval alebo nevenoval by mu pozornosť zodpovedajúcu svojim povinnostiam. Nespokojnosť sťažovateľa s obsahmi odpovedí dotknutých subjektov nie je dôkazom o ich neústavnosti.

V neposlednom rade je potrebné skúmať aj o to aké konanie pred orgánom verejnej moci ide. Teda či ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o základných právach a slobodách právnických osôb alebo fyzických osôb a ktoré požíva ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy zaručujúcu aj právo na spravodlivé súdne alebo iné konanie. V danom prípade išlo o sťažnosť na postup, ktorý nie je konaním, v ktorom sa rozhoduje o základných právach a slobodách, a teda podľa názoru ústavného súdu nepožíva ani ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom ministerstva spravodlivosti pri prešetrení vybavenia sťažnosti vo veci vedenej pod sp. zn. 32662/2009 a namietaným porušením základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2

zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na to bolo bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa inými požiadavkami sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

Ak sa však sťažovateľka domnieva, že v konaní všeobecného súdu dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, má právo po vyčerpaní právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na ochranu základného práva účinne poskytuje, domáhať sa ochrany tohto základného práva na orgáne, ktorý jediný môže vysloviť, či v tom - ktorom postupe všeobecného súdu došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Týmto orgánom verejnej moci je ústavný súd, ktorý o takýchto sťažnostiach rozhoduje v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy.

Na základe týchto skutočností ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. januára 2010